

Verhalen uit een ander rijk

Ana-Magdalena Zainea

www.anderssamen.nl
www.ana-magdalena.nl

Titel: Verhalen uit een ander rijk

Auteur: Ana-Magdalena Zainea

Correctie: Bart Renaer en Dorien Ruben

Illustraties en omslag: Dorien Ruben

Opmaak : Ana-Magdalena Zainea

ISBN 978-94-6023-354-2

© 2013 Ana-Magdalena Zainea

*Niets uit deze uitgave mag op enigerlei wijze worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.*

*Voor Daan en Abel,
de zonnestralen van mijn bestaan
en ook voor Bart, mijn reisgezel*

Voorwoord	7
Wijze bomen, dwarse bomen	11
De walnotenboom	15
Oerwater	19
Verborgen wet	23
Het pamflet van het ijzer	27
Een staat van verwondering	31
Het dwarse zaad	35
De roos achter de muur	39
Wezens van het licht	43
De klimop en de boom	47
Lieveheersbeestjes	51
De zoemende boom	53
Een parel van licht	57
Brandhout wijshout	61
Een vliegend blad	65
God van de bomen	69

Voorwoord

Waarom ik opeens verhalen over bomen en dieren ben gaan schrijven is voor mij nog steeds een mysterie. Dat ik een bijzondere band met hen had was een feit, maar dat ze mij op een gegeven moment in hun wereld toelieten is voor mij nog steeds een stukje magie.

Ik ontdekte deze magische wereld al in mijn vroege jaren en deze maakte dat ik de moeilijke tijden overleefde, want niks was duidelijker voor mij dan de wetten waar de natuur zich aan hield. De wetten van de mens lagen een stukje ingewikkelder.

Het was toen niet aan mij om te beoordelen waarom ik geboren was in een wereld waarin ik niet paste. Maar begrijpen wou ik wel, al was dat toen een onmogelijke opgave.

Dat ik op een gegeven moment haar stem verloren had wist ik toen niet, er waren andere geluiden om mij heen die luider werden. Ik kon haar niet meer horen en haar stemloze verhalen bleven in mij sluimeren.

Pas toen mijn wereld afbrokkelde voelde ik de zachte aanwezigheid van iets groters. Zij begon tot mij te spreken via beelden die ik binnen kreeg en via symbolen die ik er aan koppelde.

Het was een andere taal die zij sprak want daar in dat andere rijk zijn er geen woorden.

Met mijn beperkte wezen probeer ik te begrijpen wat mij wordt gezegd en met mijn beperkte woorden schrijf ik dat hier voor u neer. Maar dat ben ik niet die dat schrijft, want pas als zij tot mij spreekt kan ik deze verhalen doorgeven. Deze 'verhalen uit een ander rijk' zijn bedoeld voor ons allemaal, groot en klein. Want wij mensen zijn vergeten dat we met z'n allen een deel zijn van iets groots, en dat die grootsheid overal aanwezig is. We zouden de tijd moeten nemen om deze grootsheid te zien, want het is het geraamte van deze wereld, dat wat ons allemaal in leven houdt, en ons wezen heeft een andere voeding nodig dan slechts die welke wij gewend zijn om te krijgen.

Wijze bomen, dwarse bomen

Van alle schepselen die de natuur heeft voorgebracht is er maar één soort die haar wetten kan overschrijden. Of dit vanuit een noodzaak komt of door hun avontuurlijke aard, zeker is dat bomen durven reiken waar geen andere soort dat durft. Zij dringen in de diepte van de aarde en reiken hoog in haar ether, mineraal en lucht verbindend met hun beide uiteinden. Barmhartig zoals altijd, heeft de natuur hen tot de pilaren van deze wereld gemaakt, want zij vormen een geraamte waarop deze wereld heeft durven ontstaan, het geraamte van onze wereld, dat wat ons allemaal in leven houdt.

Wijze bomen groeien op afgelegen plaatsen, onmogelijke plaatsen, daar waar men niet kan of wil komen. Zij dragen noch vrucht, noch groeien ze met rechte takken. Ze trotseren de winden met hun bladeren en houden zich vast aan het gesteente waarop zij hebben durven ontstaan.

Dwarse bomen groeien met rechte stammen en dragen rijke vrucht. Zij ontkiemen op plaatsen waar men besloten had geen bomen te hebben.

Is het niet ons verworven recht om te mogen beslissen over de schepselen die in de creatie van onze wereld een trede lager dan wij geplaatst zijn?

O mens, prachtig stukje schepping, weet dat als je ademt, je bomen inademt en geen lucht! Want bomen vormen de vezels waarmee wij onze huizen bouwen en de vruchten waarmee wij ons voeden. Loop zacht over de aarde want deze is gemaakt van oeroude bomen, wijze bomen die hebben bestaan lang voordat wij hier kwamen om over hen te mogen beslissen.

De klimop en de boom

Hij wist niet precies wanneer hij was begonnen te groeien. Ook het zaad waaruit hij ontkiemd was, herinnerde hij zich niet. Het groeien gebeurde gewoon, zoals altijd, overdag de zon inadend en 's nachts de lucht voedend met zijn bladeren.

In het begin danste hij met de wind mee om stand te kunnen houden. Later was dat niet meer nodig, want zijn stam was dikker en zijn wortels kenden geen vrees.

Elk jaar reikte hij steeds meer naar boven, nieuwsgierig naar de grote bol die hem deed baden in licht. In het najaar werd het stiller en zijn hart ging alle sap verzamelen die zich uit zijn takken terug trok. Steeds als de aarde weer opwarmde, kreeg hij een nieuwe laag schors en werd hij hoger.

Hoe zij daar is gaan groeien herinnerde ze zich niet. Of ze ontsprongen was uit de anderen die om haar heen groeiden of dat ze door een vogel was gebracht vroeg ze zich niet af. Ze voelde alleen de warmte om haar heen en de dikke wortels van een hoge boom.

Dat de wortels te hard voor haar waren deed er niet toe, ze had maar weinig grond nodig om te groeien. Ze spreidde haar

bladeren over de wortels en voelde hoe daarbinnen de sappen stroomden. Nieuwsgierig was ze geworden naar die grote reus die zich boven haar uitstrekte. Dat hij haar alle licht ontnam maakte haar niet bang want ze had weinig licht nodig om te groeien.

Hij was groot en had een warme schors, en binnenin hoorde zij een regelmatig gebonk. Dat gebonk van leven gaf haar het ritme waarop ze groeide en groeien deed ze snel, zichzelf vast klampend aan hem, zijn schors met haar pootjes doorborend. Dat vond de boom niet erg. Liefdevol en sterk gaf hij haar grip om te groeien en dat deed ze elke dag. Telkens als hij zijn blad liet vallen werd het stiller onder zijn schors en dan groeide ze verder, zij die altijd groen bleef.

Graag wou ze dat hij haar zag, maar dat deed de boom niet. Hij was bezig met groeien, met zich te spreiden naar het licht dat hij haar ontnam. Ondanks dat hield zij van hem, hij was haar dierbaar geworden, hij die zijn schaduw over haar gooide met zijn ritmisch gebonk diep in zijn hart.

De boom liet weer zijn blad vallen zoals elk najaar en voelde hoe vanaf zijn wortels duizenden voeten hem beklommen. Het voelde wat kouder en wat natter dan zijn toppen en dat maakte hem benieuwd. Ook had hij kou aan zijn wortels en kon hij minder goed ademen.

Haar heftigheid werd hem langzaam dierbaar, hij wist bovendien niet meer hoe het anders was. Met liefde en geduld liet hij haar langs zijn schors naar boven klimmen, haar koude, natte bladeren vol met schaduw.

Hij was niet langer alleen. Voor het eerst sinds hij zich kon herinneren voelde hij de aanwezigheid van een ander.

Wat was zij gelukkig toen hij haar zag. Haar bladeren werden breder en haar omarming werd steviger, ze wou zijn hart aanraken, zijn toppen bereiken, in zijn wezen kijken en hem omhelzen.

Hij liet het allemaal gebeuren, het was nu toch te laat om te protesteren. Dat zij hem gekozen had, daar was hij meer dan trots op. Hij vroeg zich af hoe het zou zijn als zij tot zijn top zou reiken en hem zou omhelzen met haar koude natte bladeren. Hoe zou dat zijn, als hij in haar wezen kon kijken en eindelijk zou kunnen zien wie zij was. Daar droomde hij van toen het najaar kwam en zijn bladeren op de grond vielen. Zij bleef zoals altijd maar groen, zelfs lang nadat het gebonk in hem stopte.